

KÖVI SZABOLCS

A person in a dark jacket is walking away from the viewer on a long, narrow wooden pier that stretches across a vast, calm body of water. The water is perfectly still, reflecting the sky and the distant mountains. The sky is a deep blue with large, white, fluffy clouds. In the far distance, a range of mountains is visible, with the central peak being the most prominent. The overall mood is serene and contemplative.

AZ IHLETUNIVERZUM

1. RÉSZ

KÖVI SZABOLCS

A person is walking away from the viewer on a long, narrow wooden pier that stretches across a calm body of water. The water is perfectly still, reflecting the sky and the pier. In the distance, a large, rugged mountain range is visible under a sky filled with large, white, fluffy clouds. The overall scene is serene and contemplative.

AZ IHLETUNIVERZUM

1. RÉSZ

Kövi Szabolcs
Az Ihletuniverzum

– részlet –

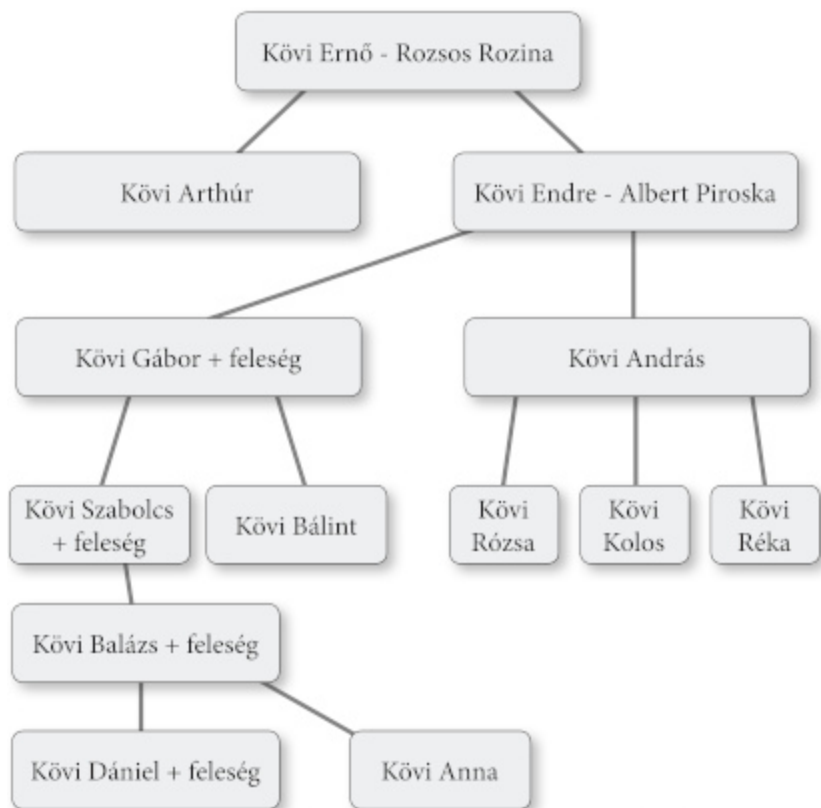
Kiadta Kövi Szabolcs © 2018

Korrektor: Miklós Zsuzsanna és Szabó Sipos Barnabás

Tördelés és borító: Komáromy Zoltán

ISBN 978 615 00 0363 4

Elektronikus könyv [Bíró Botond](#)

ARTHÚR KERESÉSE

A ház, ahol a gyermekkoromat töltöttem, izgalmas, titokzatos hely volt. Nagypám a második világháború idején, a Magyar Királyi Honvédség műszaki tisztjeként került ide. Az épület akkoriban még hadiüzemként funkcionált, a pincéjében megbúvó turbinák ugyanis áramot termeltek a közeli laktanya számára. Abban az időben a Séd pataknak komoly vízhozama volt, elől nagy erővel zúdult a létesítmény alatti betonteknőbe, hátul pedig többméteres, vad zuhatagként hömpölygött tova. Papa azzal a reménnyel vállalta el a hadiállást, hogy itt, a fronttól távol, valódi fegyveres szolgálat nélkül vészelheti át a vérontást. A háború után már civilként, az áramszolgáltató alkalmazottjaként végezte tovább a munkáját. Egy gereblye segítségével nap mint nap megtisztította a rácsokat, kiszedegette a leveleket, vízínövényeket, melyek tönkretelthették volna az érzékeny berendezéseket. A tisztogatás után egy nagy kulccsal kinyitotta a pince ajtaját és lement ellenőrizni a mélyben duruzsoló elektromos műszereket.

Ezen a tanyán a víz hangja volt az uralkodó, elnyomott minden más zajt. A hatalmas étkező nyitott ablakánál a patak csobogott csendesen, a lakószobák felől a zuhatag erős moraját lehetett hallani. Amikor elhagytam a birtokot, jó ideig nem tudtam, mi hiányzik, majd rájöttem, hogy zavarónak érzem a

csendet. Az állandó zúgás biztonságos, védelmező érzést adott, kizárta innen a tanyán kívüli világot.

A Villanytelep bérleti joga a nagyszüleimet illette, de velük élt mindkét felnőtt fiuk is. A közel négyszáz négyzetméter alapterületű épület egyik fele lakatlan volt, ott hajdanán savanyítóüzem működött, de már évtizedek óta üresen állt lelakatolt ajtókkal, beszögelt ablaktáblákkal. A másik szárny emeletén laktunk, együtt a három generáció. Szüleimmel és a hatéves öcsémmel egy nagyobbacska helyiségen osztoztunk, a nagybátyáméknak külön lakrész jutott, a maradék két szoba a nagymama és a nagypapa hálója volt. Ablaktalan fürdőnk arról a rideg, fűtetlen folyosóról nyílt, amely a lakószobákat is összekötötte egymással. A konyha-étkező volt a lakás egyetlen fényűző része, hatalmas asztalánál akár húsz ember is leülhetett.

Ablakunkon kitekintve a végtelen búzamezőket és a környékbeli dús fűvű, árvalányhajas dombokat láttam. Mai szemmel nézve a Villanytelepet egy romantikus, angol udvarházhoz hasonlítanám. Külföldi mesterek építették a szomszédos falu hatalmas katonavárosával egy időben. Repkénnyel befutott ódon falait elrejtették az öreg tölgyek lombkoronái, ennek köszönhette, hogy a háború idején nem érte bombatalálat.

Öten voltunk itt gyerekek, én, Bálint öcsém, a három unokatestvérem, Kolos, Rózsa és Réka. Rengeteg szabadon bejárható tér állt a rendelkezésünkre, közel négyhektárnyi területen csatangolhattunk anélkül, hogy elértük volna a műutat, a búzatáblákat vagy a falut.

A szüleimen kívül a nagymamámmal álltam a legszorosabb kapcsolatban, talán azért, mert ismétlődő betegségek idején gyakran ápolt engem. Ennek köszönhetően nekem jutott a legtöbb a meséiből, amik nem csupán gyermekeknek szóló történetek voltak, hanem a családunk regéi is. Tőle hallottam először Arthúrról, a nagypapa öccséről, aki fiatal korában titokzatos módon eltűnt. Mutatott nekem több megfakult, fekete-fehér képet is, amelyek közül a kedvencem az volt, amin Arthúr régimódi iskolás egyenruhában pózol, vidám mosollyal az arcán. Egyenesen a kamerába tekintett, ajkai szólásra nyíltak, mintha mondani szeretne valamit. Tizenegy éves voltam ekkor, szemre éppen egykorú a fotón szereplő fiúval, úgy éreztem, van bennünk valami közös, de nem tudtam megfogalmazni, mi lehet az.

Egy napon elhatároztam, hogy kifaggatom a nagypapát Arthúrról. A földszinti bejárat mellett, a csigalépcső szomszédságában volt egy szerelőműhely, ahol mindenféle rissz-rossz elektromos készülék porosodott a polcokon nagy összevisszaságban. Gyakran vonult el ide dolgozni, ám én úgy láttam, hogy a legtöbbször csak a tudományos magazinjait olvasgatja a satupad mellett ülve. Ide bújt az öt gyerek zsivaja elől.

Egy alkalommal, amikor résnyire nyitva maradt az ajtaja, óvatosan bekukkantottam hozzá.

– Papa – szólítottam meg halkán.

Bosszúsan felkapta a fejét.

– Mit keresel itt, kisunokám? Megmondtam, hogy a műhelyemben nem zavarhattok – mordult fel morcosan.

– Bocsánat – feleltem csendesen.

Csak egy pillanatra tekintett rám fekete keretes szemüvege mögül, majd babrálni kezdett egy haszontalannak tűnő drótköteggel. Így hozta a tudomásomra, hogy nincs ideje beszélgetni. Számítottam az elutasítására. Az volt a tervem, hogy addig álldogálok mellette, hátratett kézzel, a jólneveltség illúzióját keltő mosollyal az arcomon, amíg szóba nem áll velem.

– Papa – kezdtem bele ismét.

– Igen? – rivallt rám immár dühösen.

– Mesélnél nekem Arthúrról, a testvéredről?

Letette a drótokat, levette az okuláróját és merően rám bámult. Világoskék szeme egy sokkal fiatalabb emberé is lehetett volna.

– Miért érdekel ez téged? – majd, mintegy magának válaszolva, mormogva hozzátette: – A nagyanyád teletömi a fejedet a múltból szóló mesékkel.

– Igen, de a lényegét mindig kihagyja! Nem beszél Arthúr felnőttkoráról, és arról sem, hogy pontosan mi történt vele.

Nagypapa nem felelt, összeszorított ajkakkal, makacsul hallgatott.

– Mi történt vele? – nyaggattam tovább.

Hosszú szünet után kibökte, amit már úgyis tudtam.

– Eltűnt...

– De hogy tűnt el? Honnan tűnt el? Nem kerestétek? – szinte kibuktak belőlem a kérdések, amelyeken már régóta rágódtam. Egy gyerek a halált is nehezen fogadja el, de azzal még kevésbé tud mit kezdeni, ha valaki csak úgy eltűnik.

Papa szeme elfelhősödött, rövid merengés után újra kézbe vette a tárgyat és tovább mímelte a szerelést. Azt hittem, már nem szólal meg, végül mégis belekezdett, de nem hozzám beszélt, csak maga elé motyogott csendesen:

– Annyi idős lehettem akkoriban, mint Kolos, az unokatestvéred, vagyis éppen 15 éves. Egy szép lakásban laktunk a fővárosban. Arthúr nagyszerű fiú volt, mindenki szerette, legfőképpen édesanyánk. Jól tanult, gyönyörűen rajzolt. Még megvannak a képei a nagyanyádnál, valahol a szobájában. 18 éves korában – az első világháború utolsó évében – behívták katonának. Az első ütközete után dezertált, vagyis megszökött. Láttam valaki, amint belép a házukba, de elmenni már senki. Eltűnt. Hadiszökevénynek nyilvánították, körözte a csendőrség, megjelentették a képét az újságban, mindenfelé keresték, mindhiába, sosem került elő.

Elhallgatott, azt hittem, itt véget ért a történet, de még hozzátette:

– Édesanyám belebetegedett a fájdalomba és nemsokára meg is halt.

Nyomban megértettem, hogy a nagypapa emiatt nem beszél erről sohasem. Úgy érzi, az édesanyja nem szerette őt eléggé, ha a testvére elvesztése miatti fájdalomtól nem vette észre, hogy van még egy fia, akinek nagy szüksége lenne rá. Máshogy láttam most őt. Ebben a pillanatban nem egy félelmetes öregember volt, csupán egy féltékeny fiú, aki vastag szemüvege mögé bújva titkolta a szemében fénylő könnyeket. Halkan elköszöntem tőle és kisurrantam a műhelyéből.

Elhatároztam, hogy felkutatom Arthúr képeit, amelyek a nagypapa elmondása alapján a nagy szobájában voltak elrejtve. Felrohantam az emeleti lakószintre. Mama az ebédet főzte éppen, ilyenkor hosszú ideig el sem mozdult a tűzhely mellől. Besurrantam a szobájába és csendben behúztam magam után az ajtót. A gardrób kinyitása után már tilosban jártam. A hatalmas, öreg bútor ajtajai nyikorogva tárták fel az avított holmikat. A bőrtáskák és a levendula erős illata összekeveredett a műszálas ruhák kimoshatatlan testszagával. Számtalan doboz rejtőzött a szekrény mélyén, de mindegyikben csak fotók és képeslapok voltak. A fiókos komód átvizsgálása sem vezetett eredményre. A szekrény alatt ugyan találtam egy ládikót, amiben egy hatalmas kulcs hevert, olyasféle, amilyennel a papa nyitja a pince ajtaját, de ennek nem vettem semmi hasznát. Végül még bekukkantottam a szekrény mögé és meglepetten láttam, hogy egy rejtekajtó van a bútor takarásában. Gondolkodás nélkül cselekedtem, azonnal tudnom kellett, hova vezet az ajtó. Minden erőmet összeszedtem, hátamat a falnak vetve eltoltam a helyéről a súlyos bútordarabot. Éppen csak annyira sikerült, hogy megszemlélhessem a nyílást. Ugyanolyan színűre volt festve, mint a fal, a pereme alig emelkedett ki belőle, kilincs nem volt rajta, csak egy nagy kulcslyuk. Eszembe jutott a szekrény alatti ládikó. Kivettem belőle a kulcsot. Pontosan illett a zárba. Elfordítottam. Hangos nyikorgással tárult fel a vaslemez ajtó, a szekrény miatt csak résnyire sikerült kinyitnom, éppen hogy átfértem a szűk nyíláson.

A helyiség, ahová jutottam, homályosan megvilágított hajópadlós szoba volt. Ablakai bedeszkázva, a fény csak

halványan szűrődött be odakintről. Mindent vastagon belepett a por, mintha évek óta nem járt volna itt senki. A szoba közepén egy festőállványon nagy mappa porosodott. Kinyitottam! Képeket találtam benne és azonnal tudtam, hogy ezeket kerestem, anélkül, hogy ellenőriztem volna a tartalmukat. A hónom alá csaptam az irattartót és úgy döntöttem, elhozom onnan. Senkinek sem fog hiányozni, különben nem itt tárolták volna. Magamhoz szorítottam, mint egy kincset és iszkoltam vissza a szűk résen át.

Hallottam, hogy a mama kikiált a folyosóra:

– Ebéd, gyertek, gyerekek!

Izmaimat megfeszítve a helyére toltam a súlyos szekrényt. Elrejtettem a mappát az ágyam alá, leporoltam a ruhám és indultam ebédelni.

A konyha-étkező egy tágas, kissé sivár helyiség volt. A plafonról egy valaha szebb időket látott, kecses, aranyszínű csillár lógott le, egyáltalán nem illett a dísztelen hodályba. Kopott perzsaszőnyeg, valaha drága holmi fődte a jócskán elhasználódott hajópadlót. Két igazán értékes bútordarabja volt csupán; a hatalmas asztal, amit akár húsz vendég is körbeülhetett, és a kristályüveg tálaló, nagymama szent kincse. Ebben az étkészletek rangjuk szerint szerepeltek. A százéves, itt-ott ragasztott, kék mintás herendi a legmagasabb polcon. Egy fokkal lejjebb a nászajándékba kapott fehér porcelánkészlet, óriási levesestállal, hajó formájú szószos kiöntővel. A tálaló szélére az olcsó, de praktikus bádogpoharak kerültek száműzetésbe, amelyekből mi, gyerekek ittuk a tejeskávét. A fiókokban a jobb korszakokból megmaradt ezüst

süteményesvillák és kiskanalak keveredtek az olcsó – napjaink szegénységéből származó – alumínium evőeszközökkel.

Izgalomtól repesve ültem az asztalhoz, alig vártam, hogy valamelyik idősebb unokatestvéremnek elújságozhassam, micsoda kalandban volt részem. Miközben végiggondoltam, milyen szavakkal tálalnám a történeteket, kiszaladt minden erő a tagjaimból. Rájöttem, hogy nem vettem ki a rejtekajtó zárjából a kulcsot. Már nem tudtam többé az ebédre koncentrálni, attól is elment a kedvem, hogy megosszam a felfedezésem valaki mással.

Két nap múltán végre elő mertem venni a mappát, mivel a mama nem adta semmi tanújelét, hogy leleplezte volna a csínytevésemet. Szükségem volt egy nyugodt zugra, ahol nem láthat meg senki. Volt az udvarban a pince bejáratánál egy bemélyedés, bújócska idején előszeretettel rejtőztem el oda. Ezt a helyet választottam. Éppen vettem volna elő az első festményt, amikor motoszkálást hallottam a hátam mögül.

Kolos volt az, a legidősebb unokatestvérem.

– Te mit csinálsz itt? – kérdezte vigyorogva.

Kitört belőlem a közlésvágy, elmondtam neki mindent.

– Talán észre sem vette, hogy ottjártál – vélte Kolos –, gyere, nézzük meg!

A mappára egyáltalán nem volt kíváncsi, a képzeletét inkább a rejtekajtó ragadta meg. Tiltakoztam volna, mert eszem ágában sem volt visszatérni tettem színhelyére, ám mégis vele tartottam, mert magával ragadott a lendülete, csak előbb elrejtettem a képeket.

Mama ismét a konyhában tett-vett, Kolos határozottan lépett a kuckójába.

– Hol van az a titkos ajtó?

– A szekrény mögött – feleltem.

Nekivetette a hátát és komolyabb erőfeszítés nélkül eltolta a bútort a faltól. Erős, magas fiú volt, négy évvel idősebb nálam.

– Hoppá, zárva és nincs benne a kulcs! A mama nyilván rájött, hogy itt jártál és elrejtette. Semmi baj, tudok egy másik utat, próbáljunk meg onnan bejutni!

A házunknak – mint említettem – volt egy nagyobb, használaton kívüli része, a régi savanyítóüzem.

Már én is rájöttem, hogy a szoba, ahova a rejtekajtó vezet, az üzem területén lehet. A mama egy beszélgetés során elszólta magát a titkos ajtóról, de nem kötötte az orrunkra a pontos helyét. Kolost felvillanyozta, hogy végre megtaláltuk az átjárót. Csillogó tekintetéből arra következtettem, hogy a savanyítóüzem felől akarja megközelíteni.

Lerohant a lépcsőn, nem törődött velem, követem-e. Nem értettem, miért loholok a nyomában, egyáltalán nem volt kedvemre való a küldetése. Kolos soha nem vett be nagyfiús játékaiba, pedig én rendre kértem felvételemet a falusi srácokból álló bandájába. Ő kedvesen, de mindig elutasított. Kicsi voltam hozzájuk képest, bátortalan és esetlen, nem illett a csapatba. Talán abban reménykedtem, ha ezúttal velem tartok, végre befogad.

Futás közben gondoltam végig, milyen kockázatos vállalkozásra készül. A másik épületszárny ajtajai le voltak lakatolva, ablakai bedeszkázva, éppen miattunk, nehogy

beszökdössünk a veszélyes, roskatag épületbe. Létezett azonban egy félig beomlott alagút, ami valaha a háztól a laktanyáig vezetett. Annak idején abban futottak az elektromos vezetékek. Kolos nemrég jött rá, hogy az alagútból be lehet jutni a savanyítóüzem pincéjébe, így a lezárt ajtók nem jelentettek többé akadályt. Az alagút félelmetes, sötét hely volt, nagyobb eső esetén a patak kilépett a medréből és elöntötte. Ráadásul a bejáratához csak a duzzasztó területéről lehetett eljutni, ahova a gyerekeknek szintén tilos volt belépni.

A patak vize a befolyónyílás előtt egy körülbelül száz négyzetméteres betonmedencébe torkollt, hogy nagyobb erővel zúduljon a ház alatti turbinákra. Ez a medence három méter mély volt, a szüleink számtalanszor elmondták, hogy egy gyerek biztosan lesüllyedne az aljára, ha beleesne, a nyomás azonnal nekiszorítaná a rácsoknak. A lelkünkre kötötték, hogy ne menjünk a közelébe. A duzzasztót magas kerítés vette körbe, kapuval zárták el, egyedül a papának volt hozzá kulcsa. Kolos jól ismerte a ház titkait, rutinnal vette elő a kulcsot egy törött cserép alól. Vékony betonjárda vezetett a medence felett. Alatta sötéten hömpölygött a víz és csobogva tűnt el a ház mélyében.

– Gyerünk! – sürgetett. Futva haladtunk az embermagasságú csalán rejtekében. A falon hatalmas éti csigák kúsztak az árnyékban, a szúnyogok hamar felfedeztek bennünket és támadásba lendültek. Elértük az épület sarkát, Kolos átbújt a csalán- és bodzabokrok erős illatú falán, ami mögött az alagút bejárata rejtőzött.

Az alagútban nagyon hideg volt, nyomban tüszögni kezdtem. Húsz-harminc méternyi botorkálás után világosságot

láttunk és egy pókhálóval teli kamrába érkeztünk. A koszos kőpadló tele volt fűrészporral, levéllel, szeméttel. Itt már nem a nedves földszagot, hanem a ház dohos illatát éreztük.

Kolos egy pillanatra sem bizonytalanodott el, rohant felfelé a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat, alig értem a nyomába. Amikor a pincétől számítva a harmadik szintre ért, hirtelen megállt és csendre intett. Kifulladásra fékeztem le mögötte.

– Errefelé lesz az a szoba – mutatott a folyosó falából nyíló ajtókra.

Ezen az emeleten korábban a savanyítóüzem irodái lehettek. Minden helyiség üres volt. Sorban benyomkodta az ajtókat, a harmadik mögött ott állt a festőállvány. A bedeszkázott ablakokon át csak kevés világosság szűrődött be, hiába sütött kint vakítóan a nap. A fénycsíkokban látványosan kavarogtak a porszemcsék.

– Ez az – mondtam feleslegesen, hiszen Kolos maga is látta az állványt.

Némi megilletődöttséggel nyugtáztuk küldetésünk sikerét. Látszott, hogy már jól ismeri a savanyítóüzemet, csak azt nem tudta, hogy a nagy szobájából nyílik az átjáró. Nem csoda, hogy nem vette észre. Ebből az irányból is teljesen belesimult a falba, a kopott vakolaton csak egy vékony csík jelezte, hogy rejtekajtó vezet a túloldalra. Talán a savanyítóüzem tulajdonosa nem akarta, hogy alkalmazottai észrevegyék, amint az irodájából átmegy a lakásába.

– Nézzünk körül, mi van itt még az állványon kívül – javasolta Kolos. A kincsvadászat volt az egyik kedvenc

időtöltésünk, Kolos úgy gondolta, hogy illene itt is körülnéznünk, hátha találunk valami érdekes dolgot.

Pár perc kutatás után csalódottan feladta. A festőállvány a legkevésbé sem érdekelte, azon kívül pedig üres volt a szoba.

– Nézzük át a többi helyiséget is, ha már itt vagyunk – indítványozta.

Még egy utolsó pillantást vetettem az állványra, de kényelmetlen érzés volt egyedül ácsorogni a szobában, ezért inkább Kolos után eredtem, aki átvizsgálta a többi helyiséget is. Talált egy rossz bőröndöt, amiben egy megsárgult, régi képes újság volt. Ezt a sovány zsákmányt azért magunkkal vittük.

A nap már vöröses sugarakkal sütött át a deszkák résein, közeledett az alkony és az este, amely a fákkal körülvett tanyán nagyon hamar leszáll. Ideje volt indulnunk.

– Maradt még egy ajtó, oda is benézünk, aztán megyünk – adta ki az ukázt Kolos.

Elsőre semmi érdemlegeset nem láttunk, de ahogy fokozatosan megszokta a szemünk a sötétséget, úgy tűnt, hogy a szoba túlsó fala valamilyen finoman derengő hullámmásban van. Lehetett volna ez akár a por játéka is a beszűrődő fénynyalábokon, de a nap már piros sugarakat vetített a falra, ez a jelenés pedig inkább halványfehér színű volt. Önkéntelenül közelebb léptem hozzá, de Kolos visszarántott. Nem vettem észre, hogy a padlón egy akkora lyuk tátong, amin egy felnőtt is átfért volna.

A torkomban dobogó szívvel tekintettem a mélybe. Ezt a zuhanást biztosan nem éltem volna túl. A régi házban a belmagasság majdnem négy méter volt. Az alatta lévő szinteken

is lyukas volt a padló, mintha a tetőről lefolyó víz tette volna tönkre a fából ácsolt szerkezetet. Kolos is nagyon megijedt, szorosan markolta a csuklómat még akkor is, amikor már a biztonságos területen álltunk. Mindketten lefelé bámultunk a padló részén át. Odalentről fény szűrődött fel. Nem tudtuk levenni a szemünket az apró fénypontokról.

– Mi van alattunk a pincében? – kérdeztem, hiszen minden emelet lyukas volt, így a fény csak a legalsó szintről érkezhett.

– A turbinaterem. Talán a papa felkapcsolva hagyta a villanyt és annak a fényét látjuk.

Mindketten tudtuk, hogy ez elképzelhetetlen. Papa a takarékoság legszigorúbb őre volt. Aki felkapcsolva hagyta maga után a világítást vagy nem zárta el a villanybojlert, megkapta tőle a ledorongolást. Sosem élt családfői jogaival, csendesen ült az asztalfőn ebéd közben, de ha valakit az áram pazarlásán kapott, akkor „szolgálatba helyezte magát”, kellemetlen letolásaiban pedig kihangsúlyozta: Mit gondoltok, talán ingyen van az áram? – amiben az volt a vicces, hogy nekünk valóban nem kellett érte fizetnünk.

Képtelenségnek tűnt, hogy felkapcsolva hagyja a pincében a turbinaterem világítását, de akkor mi az a fény odalent? Kolos még mindig fogta a kezem, kicsit lazított ugyan a szorításán, de addig nem engedett el, amíg ki nem léptünk az ajtón.

– Óvatosan, a nyomomban gyere – súgta és igyekezett a lába elé nézni, hátha máshol is hibás a padló.

Megkönnyebbült sóhajjal hagytuk el a tilos terület határát. Tempós léptekkel igyekeztünk a ház felé, de Kolos, kezében az ócska bőrönddel, hirtelen megtorpant. A papába botlottunk a

kertkapunál. Szigorúan nézett ránk, mivel majdnem felökleltük nagy sietségünkben.

– Ti hol a csudában jártatok? – kérdezte ritkán használt dörgő baritonján.

– A mandulásban – makogta Kolos elfúló hangon.

Papa hamar rájött, hogy a gyereknevelés, számonkérés és más hasonló szülői kötelességek nem tartoznak az ő repertoárjába, ezért inkább legyintett egyet és ment tovább a dolgára. Kolos még utánafordult.

– Papa, a pincéből jöttél fel?

Az öreg ingerült gesztussal felelt:

– Dehogysis, az étkezőben voltam, menjetek ti is vacsorázni, ne itt kódorogjatok! – nem is fordult meg, dohogva ment tovább.

Jelentőségteljes pillantást váltottunk egymással. Mindketten a pincében égő fényekre gondoltunk.

Késve értünk az étkezőbe, a többiek már végeztek. Meghallgattuk a mama ilyenkor szokásos korholását. Túrós palacsintát kaptunk, áhítattal tömtük magunkba, versengve kapkodtunk utána, hogy minél több jusson egynek.

Takarékos háztartásban éltünk, de az étel mennyiségén és minőségén nagyfi sosem spórolt. Fialal korában szakácsnő volt, így ismerkedett meg a nagypapával, mert korábban náluk szolgált. Nem szerelmi házasság volt az övék. Amikor jött a háború, a nagypapának felkínálták ezt a hadiállást, egyetlen dolog hibádzott csupán: csak családosi ember tölthette be. Eszébe jutott korábbi szakácsnőjük, gyorsan megkérte a kezét és sietve összeházastak. Mama sokszor emlegette magában, félig hangosan lamentálva, hogy nagypapa csak azért vette el őt,

mert egy cselédre volt szüksége. Papa ilyenkor nem felelt semmit, elfordult és kivehetetlen szavakat mormolt maga elé dühösen.

A nagy csendben csak a majszolás és csámcsogás hangja hallatszott, nagymama közben óvatosan előhozakodott a témával:

– Valami kisegér járt a szobámban és a szekrényem körül kotorászott – mondta, miközben szarukeretes szemüvegén át az arcunkat fürkészte. Próbált rájönni, ki lehetett a tettes és meglepődött azon, hogy én jöttem zavarba. Nem volt jellemző rám a csibészkedés, láttam a tekintetén, hogy nem is hisz a bűnösségemben. Egy időre felfüggesztette a nyomozását.

– Jó, rendben. Ízlett a vacsora? – a gyerekek dicsérete volt a járandósága az egész napos, konyhában töltött robotért, sohasem mulasztotta el behajtani a kisebb puszikat, öleléseket jutalmul.

Kolos ügyesen kisiklott a karjai közül és odavetette:

– Köszönjük, mami, nagyon finom volt!

Én átöleltem őt és egy pusztit nyomtam puha, ráncos arcára. Éreztem, hogy a túl szoros ölelésem közben megbizonyosodik felőle, mégis én voltam a csínytevő. Meglapogatta a hátam és így szólt:

– Jól van, jól van! Örülök, hogy ízlett!

Ilyen volt ő. Semmi sem kerülte el a figyelmét, mégsem dörgölte az orrunk alá a hibáinkat. Nem gyengeségből választotta a számonkérésnek ezt a csendes formáját, bölcsességében bízta ránk az elszámolást tetteinkkel. Rákvörös arccal somfordáltam el a konyhából, erősen fogadkozva, hogy

soha többé nem kutatok a szobájában. A képek miatt azonban egyáltalán nem furdalt a lelkiismeret, eszem ágában sem volt őket visszaszolgáztatni.

Este végre megszemlélhettem a zsákmányomat. Elővettem az ágy alól a mappát és megnéztem az első alkotást. A szüleim halkán tévéztek, fekete-fehér készülékünkön a híradó képkockái futottak. Ledőltem az ágyamra, amelyet csupán egy függöny választott el a szoba többi részétől. Kezembe vettem a festményt és jó alaposan megvizsgáltam. A fekvőhelyemet körbevevő sötétítőfüggöny mögötti félhomályban nem lehetett jól látni, ezért egy kicsit elhúztam, hogy beszűrődjön a fény.

A pasztellzöld háttér előtt kék színű pillangók repkedtek egy mező felett, melyet itt-ott fák és bokrok tarkítottak. Szinte éreztem a friss virágillatot, arcomon a szelet, a nap sugarainak érintését. A papírra nyomkodott apró foltokból állt össze a kép, ilyen precíz munkára csak gyakorlott kezű művész lehet képes. Egészen elmerültem a részletek megszemlélésében, nem vettem észre, amikor megmozdult mögöttem a függöny.

Édesanyám kukucskált be:

– Hahó, ilyenkor már alvás van! Tedd le a könyved, úgysem tudsz sötétben olvasni!

Első ijedtségemben elengedtem a festményt és hagytam, hogy lepottyanjon az ágy és a fal közé.

– Persze, persze, bocsánat – mentegetőztem.

Amint elment, még lehajoltam a képért, igaz, alig láttam a sötétben, de örömmel szorongattam a kezemben, hiszen ez a titok és kaland csak az enyém volt.

A szemem lassan lecsukódott. Az utolsó pillantásaimmal is a lepkéket bámultam a mező felett. Néha úgy tűnt, mintha megmozdulnának. Elalvás előtt még éreztem, hogy kiesik a kezemből a kép, le az ágy alá.

A rövid bevezető szakasz után egy olyan valóság-hű álmot láttam, amelyet az ember csak ritkán él át, de akkor örökre megmarad benne, bármikor vissza tudja idézni, akár részleteiben is. Egy ilyen illúzióban az is megeshet, hogy az álmodó eggyé válik a szereplőkkel, mégis megmarad külső szemlélőként. Próbáltam az élményemet úgy lejegyezni, mint egy mesét, történetet, hiszen így szórakoztatóbb, érthetőbb.

Felhasznált betűtípus
Noto Serif – Apache License 2.0